

um viðauka við lög nr. 23 27. júní 1921, um vátryggingarfélag fyrir fiskiskip.

(Eftir 2. umr. í Ed.)

1. gr.

Allir eigendur tréskipa, sem ætluð eru til fiskveiða við Ísland og hafa þilfar, eru skyldir til að vátryggja þau hjá Samábyrgð Íslands á fiskiskipum gegn skemmdum af bráðafúa, svo sem af völdum Coniophora cerebella, Poria og annarra sveppategunda, er slikan fúua geta orsakað að dómi Atvinnudeildar Háskólangs.

Neiti eða vanræki einhver skipseigandi að vátryggja skip, sem tryggingarskylt er samkvæmt lögum þessum, skal það eigi að síður metið og vátryggt af vátryggjanda og iðgjald innheimt, allt eftir ákvörðun laga þessara um þau efni, svo og reglugerða auk annarra fyrirmæla, sem sett kunna að verða samkvæmt þeim.

Nú óskar eigandi tréskips með þilfari, sem ætlað er til annarra nota en fiskveiða, að vátryggja skip sitt fyrir skemmdum þeim, sem greinir í 1. mgr. þessarar greinar, og skal þá Samábyrgðinni skylt að veita þeim skipum tryggingu með þeim tryggingarkjörum, sem ráðherra ákveður í samráði við Samábyrgðina.

2. gr.

Skipin skulu metin til fjár eftir gildandi matsreglum bátaábyrgðarfélaganna og Samábyrgðarinnar.

3. gr.

Ráðherra ákveður iðgjöldin í samráði við Samábyrgðina. Þau skulu ákyeðin árlega og miðast við áhættu samkvæmt reynslu þriggja næstliðinna ára.

Iðgjöld falla í gjalddaga við útgáfu tryggingarskirteini. Þau skulu tryggð með lögveði í skipinu og hafa lögtáksrétt samkvæmt lögum nr. 29 16. des. 1885.

Með reglugerð skal ákveða lágmark bótaskyldu og hlutdeild skipseiganda í áhættunni.

4. gr.

Tjón bætast eftir mati og því aðeins, að þau hafi verið tilkynnt Samábyrgðinni, strax og skemmdir varð vart, og vátryggjandi hafi átt kost á að láta skoða tjónið, áður en viðgerð hófst.

Vátryggjandi skal láta sérfræðing dæma tegund fúans og trúnaðarmann sinn hafa eftirlit með viðgerðinni.

Eigandi sér um viðgerð skips síns, nema vátryggjandi ákveði að taka viðgerðina í sínar hendur.

Tjónbætur greiðast jafnótt og viðgerð fer fram, eftir því sem ákveðið verður í reglugerð.

Séu skemmdir svo miklar og skip að öðru leyti svo lélegt og óhentugt, að vátryggða og vátryggjanda komi saman um, að skipið skuli rifið, skal tjónið bætt aðeins að tveimur þriðju hlutum tjónmatsins.

Skipaskoðun ríkisins skal einu sinni á ári láta fara fram sérstaka rannsókn á hverju tréskipi til þess að leiða í ljós, hvort um sé að ræða fúaskemmdir þær, sem tryggt er fyrir í lögum þessum. Ber að tilkynna Samábyrgðinni, ef vart verður slikra skemmda.

5. gr.

Tryggingar þessar skulu vera sérstök deild í Samábyrgðinni með sérgreindu reikningshaldi. Stjórn Samábyrgðarinnar ákveður, hve mikinn hluta áhættunnar hún ber. Það, sem þá er eftir áhættunnar, endurtryggir Samábyrgðin hjá ríkissjóði með sama iðgjaldi og hún tekur, enda greiði endurtryggjandinn Samábyrgðinni venjuleg umboðslaun.

Meðan leita þarf endurtryggingar hjá ríkissjóði, skal ákvörðun iðgjalda háð samþykki atvinnumálaráðuneytisins og fjármálaráðuneytisins.

Ráðherra getur þó ákveðið í samráði við Samábyrgðina, að endurtryggingin skuli fengin erlendis, ef það þykir hagkvæmara og slik endurtrygging fæst.

6. gr.

Ágreiningur milli vátryggða og vátryggjanda skal lagður í gerð. Gerðardómismenn skulu vera þrír og tilnefndir af Hæstarétti.

7. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. maí 1958.